

Resentimentul

Resentimentul

"Dar Eu vă spun: Nu vă împotriviți răului care vi se face!" (Matei 5.39)

Resentimentul este o otravă veninoasă, este rezistența pe care o simțim față de cineva care este în conflict cu noi și care a deplâns voința personală a naturii noastre decăzute.

Resentimentul vine din voința proprie, din „eul” ridicat în locul lui Dumnezeu. O poziție atât de nesigură trebuie să fie păstrată cu gelozie, clipă de clipă. Iată de ce credinciosul firesc (carnal) răspunde atât de prompt și cu înveninare atunci când este tulburat, prin cea mai mică atingere a falselor sale pretenții.

1. Resentimentul, invidia, rezistența sau susceptibilitatea sunt tot atât de rapide și mortale ca și mușcătura unui șarpe veninos.

Resentimentele noastre egoiste îl păstrează pe omul cel vechi, necrucificat; omul cel nou - născut din Dumnezeu, prin supunerea lui numai față de Hristos - crește în chipul lui Hristos, pentru că sămânța Cuvântului, primită într-o inimă smerită și încrezătoare, crește și se manifestă în mod divin, prin roada unei vieți transformate total (lucru care nu se poate face niciodată prin eforturile proprii).

Resentimentul este o otravă veninoasă; este duhul iadului; el nu are nici un acces spre Dumnezeu, nici spre ceruri.

După cum dihorul își face cunoscută prezența prin mirosul său grețos, tot astfel resentimentul, atunci când este cultivat sau tolerat de mult timp, proiectează un duh de iad, de foc și de suferință. El este atât de distrugător, încât, după un anumit timp, poate să ia în posesie pe cineva la fel ca orice alt demon.

Persoanele care sunt prompte la ranchiună sunt tot atât de susceptibile și sensibile ca un ochi plin cu urcioare. Aceste ființe sunt cu adevărat de plâns, pentru că sunt sclave, reținute captive de către un „eu” care este orb, incapabil să asculte argumentele dreptății, nesocotit, crud și fără milă.

Mulți sunt astfel captivi ai lui Satan prin resentimentul sau rezistența lor.

În această lumină putem spune cu certitudine că a da curs resentimentului în inima noastră înseamnă a da loc diavolului (Efeseni 4.27).

Împietrit prin resentiment

Este important să ținem seama în mod deosebit de efectele sale în viața noastră.

Rezistența inerentă unei atitudini de resentiment împietrește tot ce atinge; ea atinge întreaga noastră ființă: duh, suflet și trup. Prima care este atinsă este inima, până când devine ca o piatră, așa cum o descrie Biblia (Ezechiel 36.26). O inimă împietrită nu mai poate să primească inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Fără îndoială că acesta este motivul principal al neputinței multor creștini de a crede și de a primi Duhul Sfânt (adevărul acela care produce roadele din Galateni 5.22). Din același motiv, mulți nu pot să aibă comuniune unii cu alții. Inimile lor sunt împietrite prin ranchiună până la punctul de a nu se putea „topi” și a se „acorda” împreună.

Mulți credincioși nu au nici o mărturie interioară că păcatele lor sunt iertate, pentru că inima lor împietrită nu le dă voie să ierte altora (Matei 6.12, 14, 15; Marcu 11.25, 26). Ei și-au împietrit inimile păstrând în ei resentimentul, ranchiuna, rea-voința, animozitatea, antipatia, dușmănia, ura sau chiar indiferența, astfel că sunt incapabili de comuniune cu alți creștini și cu Dumnezeu.

Deci fie că este vorba de o persoană neînnoită, a cărei inimă este împietrită în mod natural, fie de un creștin retrograd, care a pierdut dragostea dintâi (Evrei 3.7-15) și astfel și-a împietrit inima din nou, în ambele situații este absolut necesar să aibă loc o împlânzire a inimii printr-o pocăință adâncă și credință sinceră, prin inspirația Duhului Sfânt, pentru a deveni însuflețită și trezită din letargia în care se află.

„Dar Eu vă spun: Nu vă împotriviți răului care vi se face” (Matei 5.39).

Acum câțiva ani, noi am fost necăjiți de o vecină de apartament care nu înceta, în fiecare duminică dimineață, să bată cu picioarele în pardoseala goală (alcătuită din dale), tocmai când încercam prin rugăciune să-mi primesc predica de seara. Resentimentul pur egoist a prins în această privință posesia duhului meu, așa că nu mai puteam nici chiar să mai gândesc. În cele din urmă mi-au revenit în minte cuvintele Domnului Isus: „Nu vă împotriviți răului care vi se face”.

Am schimbat atunci atitudinea mea de la rezistență la supunere și am devenit liber, astfel că zgomotul nu mă mai incomoda deloc.

Este de prisos să spunem că însăși sănătatea noastră fizică va beneficia din plin de această schimbare a duhului nostru. Scriptura ne învață: „învoiește-te cu împotrivorul tău repede, cât ești pe drum cu el” (Matei 5.25), ceea ce înseamnă exact să nu te împotrivești celui care îți face rău.

Este singurul mod de a scăpa de robia egoistului resentiment, cu efectele lui oțelite pentru inimă și minte, cu cruda lui tortură de nervi, cu împietrirea pe care o produce până în artere și împiedicarea circulației și multe alte indispoziții spirituale, mentale și fizice.

Supuneți-vă și veți fi liberi! Veți fi înblânziți, zdrobiți! (Ps. 34.18 și 51.17); atunci inima va fi în stare să bea apa limpede a Duhului Sfânt. Atunci mintea și nervii vor găsi odihnă, iar gândul ne va fi liber, fie că suntem filosofi sau numai muncitori.

Putem să fim jigniți și să fim bolnavi, sau să ne supunem și să rămânem sănătoși; putem să fim susceptibili și să fim legați, sau să ne supunem și să fim liberi; putem să ne împietrim în urătenia „vechii naturi” sau să ne supunem și să facem cunoscut blândețea lui Hristos tuturor oamenilor (Filipeni 4.5)

Cea mai mare parte a psihiatrilor sunt avertizați de efectele rele ale resentimentului asupra inteligenței și asupra sistemului nervos; dar foarte puțini cunosc remediul biblic: „ Supuneți-vă deci lui Dumnezeu; împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7).

Trebuie să începem cu noi înșine, să ne supunem lui Dumnezeu, apoi să ne împotrivim diavolului, și el va fugi de la noi. Să ne supunem din propria noastră voință față de Cuvântul lui Dumnezeu, să ascultăm ce spune Biblia și să ne supunem voinței Sale; să punem deoparte momente de așteptare înaintea lui Dumnezeu, în singurul scop de a ne supune de bunăvoie voinței Sale revelate, pentru a fi umpluți cu Duhul Său de dragoste (Isaia 40:29-31); (Ps. 27.14 și 40.1).

II. Al doilea lucru este: Să ne supunem unii altora: „Supunându-vă unii altora în teamă de Hristos ” (Efeseni 5.21).

Aceasta nu este mai puțin importantă decât supunerea față de Dumnezeu: înseamnă a ne supune față de aproapele - așa cum este el - și nu după ce am încercat să-l aducem la punctul nostru de vedere.

Supuneți-vă ca să fiți dezamăgiți, să nu fiți apreciați, să fiți tratați cu puțină sau fără nici o considerație, să suferiți, pentru că „prin multe necazuri trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu ” (Fapte 14.22).

Supune-te fratelui tău care vrea în mod absolut să aibă ultimul cuvânt; supune-te contrazicerilor lui, fără a pronunța vreodată un cuvânt de apărare pentru tine. Primește situația de a părea inferior. Păstrează-ți pacea, ca și Domnul și Stăpânul tău. Supune-te muștrării, pentru că noi trebuie să fim în stare să ne îndemnăm unii pe alții (Romani 15.14).

Această capacitate stă în dragostea care iese dintr-o inimă zdrobită: aici se găsește adevărata dovadă a veritabilei noastre supuneri.

(Extras din Rev. „ V. D. L. D. ” - Nr.2/1998)

„Nu fi învins de rău, ci învinge răul prin bine” (Romani 12.21)

„Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care întotdeauna ne conduce în victorie în Hristos și descoperă prin noi în orice loc parfumul cunoașterii Lui” (2 Corinteni 2.14)

„Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15.57)

clickbible.org